

[Behnke]

skridt, og det må ikke ødelægges af trusler eller planer om yderligere udhuling af rentefradragsretten.

Så er der spørgsmålet om arbejdsløsheden.

Det er faktisk ulykkeligt, at et land som Danmark med alle de muligheder, vi har, skal have så stor en arbejdsløshed. Når vi skal have løst arbejdsløshedsproblemet, så skal vi ikke iværksætte flere ligegyldige jobskabelsesprojekter, hvor man sætter unge og ældre mennesker til blot at få tiden til at gå.

Vi skal ikke have yderligere statstilskud og på andre måder forsøge via pengeudbetalinger at redde virksomhederne, og vi skal endnu mindre have statsprotektionisme i EF's indre marked.

Det, vi derimod skal have, er lavere produktionsomkostninger, og det sker fortrinsvis gennem mindre lønudbetalinger hos virksomhederne, men da vi samtidig ønsker at bibeholde reallønnen for arbejdstagerne, ja, så er det den tidligere nævnte nedsættelse af personskatten, der kan løse begge problemer.

Vi ønsker en langt højere grad af erhvervsfrihed. Vi ønsker flere rigtige job, altså beskæftigelse ude i produktionen og ude i den private sektor.

Gæld og lommeuld er som bekendt det eneste, der vokser af sig selv. Når vi engang har afsluttet 1990, vil hver dansker kunne konstatere, at man via skatter, afgifter og gebyrer har betalt 10.000 kr. alene til statens renteudgifter. Hver dansker er, skal vi kalde det selvskyldnerkautionsist for 100.000 kr. af den mammutstore statsgæld, der er blevet optaget.

Jeg ved godt, at der fokuseres mest på Danmarks udlandsgæld, og så sent som i denne debat gjorde hr. Svend Auken et stort nummer ud af at fortælle om de 300 mia. kr., Danmark skylder omverdenen. I den forbindelse må man blot ikke glemme, at en væsentlig del, heldigvis det meste, over halvdelen, stammer fra private firmaer og pengeinstitutter osv., der har stiftet gæld i udlandet.

Hvad der er meget værre, er den over 500 mia. kr. store statsgæld. Det er alle danskere, det er os alle sammen, der på godt og ondt er medskyldnere. Det er os alle sammen, der har kautioneret for den gæld. At private firmaer og banker osv. selvfølgelig skal afdrage deres gældsforpligtelse over for udlandet, siger sig selv, men når staten skal afdrage sin gæld, så er

der kun ét sted at hente pengene, og det er i borgernes lommer. Det er derfor meget vigtigt, at vi får sat gang i at få afdraget statens gæld.

1989 ender jo desværre som bekendt med et minus på over 18 mia. kr. Der skal altså lånes endnu flere penge i 1990. Når hr. Skrumsager Skau siger om de 18,3 mia. kr., at det er hver dansker, der har været ude og solde for et vist antal kroner, så er det altså forkert. Det er bestemt ikke hver dansker, der har haft indflydelse på, at der via Folketinget er bevilget de penge, som er blevet brugt. Jeg tror nok, at hvis danskerne var blevet spurgt, så ville de til en lang række af de udgifter, der er blevet afholdt i 1989, have sagt et stort og rungende: Nej tak!

At det er gået så galt som helt op til 18 mia. kr., ville man også have kunnet forvisse sig om, hvis man havde lyttet til, hvad Fremskridtspartiets ordfører under åbningsdebatten, fru Pia Kjærsgaard, sagde – jeg citerer fra Folketingets forhandlinger 1989-90, sp. 171:

»Finansloven for 1989 forudså et underskud på ca. 1,2 mia. kr., men i august måned måtte man meddele, at underskuddet nok blev 5,1 mia. kr.

Siden da har vi fået tallene for august og september, der viste store forværringer. Værst var de tal, der i går blev offentliggjort for september måned. Hvis regeringens skøn for oktober kvartal 1989 skulle holde, bliver 1989-underskuddet 13 mia. kr., men hvis de forøgede forværrelser, der har været i gang herhjemme igennem 1989, fortsætter, ja, så får vi et underskud på 20-25 mia. kr.«

Man vidste godt, at det ville gå så galt.

Når der nu desværre er udsigt til et underskud på 6-7 mia. kr. for 1990, så vil vi godt advare om, at det kan risikere at blive det dobbelte, hvis ikke der allerede fra starten af 1990 tages gevaldigt hårdt fat om finanspolitikken.

Hvis det allerede ved budgetoversigt 1, 2, 3 osv. viser sig, at tingene begynder at skride, så er det altså nødvendigt både for regeringen og for os som en del af finanslovforliget, at vi tager fat og får rettet tingene op og ikke bare venter til udgangen af 1990 og så i budgetoversigt 4 må konstatere, at det også i 1990 er gået galt.

Når vi stemmer for en finanslov, og når vi dermed tager et ansvar, så er det ikke som passive deltagere. Så er det som aktive deltagere i 1990, og vi vil altså ikke passivt se til, at det får lov til at skride næste år.